

Sygn. akt II K 359/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gąsior – Majchrowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Rytych

przy udziale Prokuratora: xxxxx

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 roku

sprawy:

P. S.

syna J. i J. z domu G.

urodzonego w dniu (...) w O.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 kwietnia 2018 roku o godzinie 4.45 na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) w T. województwa (...) na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,46 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie o sygnaturze akt II K 1013/16 i II K 576/16 oraz Sądu Rejonowego w Opocznie w sprawie o sygnaturze II K 42/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem o sygnaturze II K 1013/16 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat obowiązujący w okresie od 05.04.2017 roku do 05.04.2020 roku, wyrokiem o sygnaturze II K 576/16 na okres 3 lat w okresie od 18.03.2017 roku do 18.03.2020 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie o sygnaturze II K 42/16 na okres 3 lat w okresie od 30.06.2017 roku do 30.06.2020 roku

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

1. oskarżonego ***P. S.*** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego ***P. S.*** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego dożywotnio;
3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego ***P. S.*** środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. zasądza od oskarżonego ***P. S.*** na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków i wymierza mu opłatę w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt II K 359/18

UZASADNIENIE

Oskarżyciel publiczny – Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim postawił oskarżonemu P. S. zarzut popełnienia czynu polegającego na tym, że :

– w dniu 22 kwietnia 2018 roku o godzinie 4.45 na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) w T. województwa (...) na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,46 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie o sygnaturze akt II K 1013/16 i II K 576/16 oraz Sądu Rejonowego w Opocznie w sprawie o sygnaturze II K 42/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem o sygnaturze II K 1013/16 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat obowiązujący w okresie od 05.04.2017 roku do 05.04.2020 roku, wyrokiem o sygnaturze II K 576/16 na okres 3 lat w okresie od 18.03.2017 roku do 18.03.2020 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie o sygnaturze II K 42/16 na okres 3 lat w okresie od 30.06.2017 roku do 30.06.2020 roku, **to jest czynu z art. 178a § 4 k.k.**

W toku przewodu sądowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

Wyrokiem z dnia 10 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie oznaczonej sygn. akt II K 576/16 przypisał P. S. czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Uznając winę P. S. w zakresie opisanego wyżej czynu Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 18 marca 2017 roku. Powyższy zaś zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych biegł od 18.03.2017 roku do 18.03.2020 roku.

(dane o karalności k. 20-22, k. 32-34

odpis wyroku w sprawie II K 576/16 k. 18

pismo Starostwa Powiatowego k. 1 6)

Wyrokiem z dnia 28 marca 2017 roku Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie oznaczonej sygn. akt II K 1013/16 przypisał P. S. czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Uznając winę P. S. w zakresie opisanego wyżej czynu Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 5 kwietnia 2017 roku. Powyższy zaś zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych biegł od 05.04.2017 roku do 05.04.2020 roku.

(dane o karalności k. 20-22, k. 32-34

odpis wyroku w sprawie II K 1013/16 k. 19

pismo Starostwa Powiatowego k. 1 6)

Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 roku Sąd Rejonowy w Opocznie w sprawie oznaczonej sygn. akt II K 42/16 przypisał P. S. czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 k.k. Uznając winę P. S. w zakresie opisanego wyżej czynu Sąd Rejonowy w Opocznie orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 30 czerwca 2017 roku. Powyższy zaś zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych biegł od 30.06.2017 roku do 30.06.2020 roku.

(dane o karalności k. 20-22, k. 32-34

odpis wyroku w sprawie II K 42/16 k. 14

pismo Starostwa Powiatowego k. 1 6)

W dniu 22 kwietnia 2018 roku o godzinie 04:45 na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) w T. województwa (...) funkcjonariusze policji dokonali zatrzymania do kontroli drogowej kierującego samochodem marki O. o numerze rejestracyjnym (...). Okazał się nim P. S.. Funkcjonariusze policji poddali go badaniu stanu trzeźwości urządzeniem kontrolno – pomiarowym. Wynik badania przeprowadzonego za pomocą urządzenia elektronicznego A. (...) w dniu 22 kwietnia 2018 roku o godzinie 04:48 wyniósł 0,46 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godzinie 05:14 wyniósł 0,48 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Wyniki badania przeprowadzonego za pomocą A. wykazały u niego o godz. 05:47 stężenie na poziomie 0,39 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zaś o godz. 05:53 stężenie na poziomie 0,34 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(notatka urzędowa k. 1

protokoły użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2-3

częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. S. k. 9-9v., k. 37v.-38)

P. S. był uprzednio karany, w tym trzykrotnie za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji stypizowane w art. 178a § 1 k.k.

(dane o karalności k. 20-22, k. 32-34

odpis wyroku w sprawie II K 42/16 k. 14

odpis wyroku w sprawie II K 576/16 k. 18

odpis wyroku w sprawie II K 1013/16 k. 19

zaświadczenie k. 23)

P. S. urodził się (...) Posiada wykształcenie zawodowe – z zawodu ślusarz. Jest kawalerem, ma na utrzymaniu syna w wieku 7 lat. Utrzymuje się z pracy w Niemczech na umowę o pracę i osiąga dochody 7000 złotych miesięcznie. Nie leczony psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie, ani odwykowo.

(dane osobopoznawcze k. 37 v.)

Oskarżony **P. S.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W postępowaniu przygotowawczym w dniu 26.04.2018 r. wyjaśnił, że zatrul się w barze w Belgii jedzeniem. Było to w środę 18.04.2018 r. Od tamtego czasu kilka razy dziennie zażywał krople żołądkowe, miał problemy trawienne, gastryczne. W sobotę 21.04.2018 r. wracali z pracy do domu. Całą drogę z Belgii do Polski kierował samochodem marki O. (...) o nr rej. (...). Podczas całej drogi powrotnej nie spożywał alkoholu. Po przekroczeniu granic wypił pół butelki kropli żołądkowych. W samochodzie wiózł dwie osoby P. W., którego wysadził w S. i I. S., obywatela Ukrainy, którego wysadził w D.. Nie zna ich adresu zamieszkania, ani telefonów. Poznał ich na giełdzie samochodowej w Belgii. Badanie stanu trzeźwości wykazało, że był nietrzeźwy. Mówił policjantom, że nie pił alkoholu, lecz brał krople żołądkowe i nie był świadom, że one były na alkoholu. Czuł się dobrze kierując. Nie ma prawa jazdy i nigdy go nie miał. Wie, że posiada zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W postępowaniu przed Sądem na rozprawie w dniu 15.11.2018 r. wyjaśnił, że alkomat wykazał w organizmie śladowe ilości alkoholu, ale zanim przyjechał do Polski, to najpierw byli w Belgii i Holandii po części samochodowe. Po tym posiłku, który zjadł w drodze zatrul się, kolega pojechał do apteki i kupił parę butelek kropli żołądkowych, nie wiedział, że w kroplach żołądkowych jest spirytus. Wypił z cztery butelki tych kropli, nie wie ile tam mililitrów było,

ale takie jak w Polsce. Policja go zatrzymała. Jechał wtedy z zagranicy do domu w D.. Badanie na komisariacie miało wynik malejący, gdyby wiedział, to by nie pił. Wiedział, że ma zakaz, przyznaje się, że jechał. Tak wyszło, nieraz musi przyjechać do dziecka. Busy wtedy nie kursowały. Z B. pojechali do Belgii, później z Belgii do Holandii. Miał ze sobą jako pasażera Ukrainca, który wysiadł w T.. Ten Ukrainiec wysiadł w T.. To byli jacyś handlarze jechali z nim z B.. Ten samochód jest jego. Syn mieszka tylko z mamą. Mama ma emeryturę ok. 1000 zł. Syn poszedł do pierwszej klasy w D.. Nie pobiera na syna 500+. Dziecko ma rentę po matce w wysokości 900 parę złotych. Prosiłby o zawieszenie tej sprawy, bo kończą mu się zakazy.

(wyjaśnienia oskarżonego P. S. k. 9-9v., k. 37v.-38)

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na zgromadzonym w sprawie i pozytywnie ocenionym materiale dowodowym. W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy zarówno w postaci dowodów osobowych, jak i nieosobowych wskazuje, iż oskarżony **P. S.** dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa. Oskarżony wprawdzie co do zasady przyznał się do stawianego mu zarzutu, niemniej jednak jego wersja przebiegu zdarzenia, a mianowicie jakoby stan nietrzeźwości był spowodowany wypiciem około czterech butelek kropli żołądkowych (jak wskazał na rozprawie) bądź zażywaniem ich przez określony czas przed zdarzeniem i również tuż przed zdarzeniem w ilości pół butelki (jak wskazał w postępowaniu przygotowawczym), nie zasługuje na wiarę, albowiem jest sprzeczna z logiką i doświadczeniem życiowym. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, Sąd uznał za nieprawdziwe i stanowiące w istocie jego linię obrony zmierzającą do umniejszenia jego odpowiedzialności karnej. Bowiem fakt prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości potwierdzają protokoły użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu – alcoscensora i alcometru. Zdaniem Sądu oskarżony nie po raz pierwszy jechał samochodem pod wpływem alkoholu, a więc niejako miał już doświadczenie w tym względzie i usiłował bezskutecznie przekonać Sąd, że zażycie leków, a konkretnie kropli żołądkowych spowodowało u niego ujawnienie stanu nietrzeźwości. Zwrócić należy uwagę na jeszcze jedną okoliczność, iż jeśli rzeczywiście byłoby tak jak wykazywał oskarżony, który był już uprzednio karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, to przecież nic nie stało na przeszkodzie żądaniu badania krwi, o które w istocie P. S. nie wnioskował.

Za nie budzące wątpliwości i wiarygodne Sąd uznał pozostałe dowody nieosobowe znajdujące się w aktach sprawy, między innymi te, do których odwołał się czyniąc ustalenia faktyczne, a mianowicie notatkę urzędową, protokoły użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, pismo Starostwa Powiatowego – Wydziału Komunikacji w T., dane o karalności, a także dane osobopoznawcze. Niekwestionowanymi przez strony w toku postępowania dowodem są niewątpliwie protokoły użycia urządzeń kontrolno – pomiarowych, którymi zbadano oskarżonego bezpośrednio po zatrzymaniu. Wskazane dowody zostały sporządzone przez kompetentne organy w przepisanej przez prawo formie i nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a i ich treść nie budziła wątpliwości.

W ocenie Sądu oskarżony **P. S.** swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 22 kwietnia 2018 roku o godzinie 4.45 na skrzyżowaniu ulicy (...) i ulicy (...) w T. województwa (...) na drodze publicznej prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,46 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie o sygnaturze akt II K 1013/16 i II K 576/16 oraz Sądu Rejonowego w Opocznie w sprawie o sygnaturze II K 42/16 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim wyrokiem o sygnaturze II K 1013/16 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat obowiązujący w okresie od 05.04.2017 roku do 05.04.2020 roku, wyrokiem o sygnaturze II K 576/16 na okres 3 lat w okresie od 18.03.2017 roku do 18.03.2020 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Opocznie o sygnaturze II K 42/16 na okres 3 lat w okresie od 30.06.2017 roku do 30.06.2020 roku, wyczerpał dyspozycję art. 178a § 4 k.k.

W myśl art. 178a § 4 k.k., jeżeli sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 k.k., art. 174 k.k., art. 177 k.k. lub art. 355§2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, zagrożenie karne znacznie wzrasta. Przepis ten przewiduje bowiem karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

W ocenie Sądu przestępstwo, jakiego dopuścił się oskarżony **P. S.** cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Oskarżony powinien mieć świadomość zagrożenia, jakie stwarza dla innych uczestników ruchu nietrzeźwy kierowca. Oskarżony kierując samochodem po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości naruszył jedną z podstawowych zasad obowiązujących w ruchu lądowym, a mianowicie wymóg trzeźwości. Postawa oskarżonego świadczy o całkowitym braku poszanowania nie tylko dla powyższej zasady, ale też wyjątkowo lekceważącym stosunku do przepisów prawa karnego penalizujących takie zachowanie oraz o ewidentnym braku poczucia odpowiedzialności za zdrowie i życie innych uczestników ruchu drogowego.

Kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości zawsze jest niebezpieczne. Oznacza to, że organ orzekający nie musi wykazać, iż zachowanie sprawcy spowodowało zagrożenie, a nawet stwierdzić należy, iż udowodnienie przez oskarżonego, że w konkretnej sytuacji zagrożenie nie powstało i powstać nie mogło, jest bezskuteczne i nie zwalnia z odpowiedzialności za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

W ocenie Sądu wina oskarżonego została udowodniona. Oskarżony **P. S.** działał umyślnie i z zamiarem bezpośrednim. Przypisany zaś oskarżonemu czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, w ocenie Sądu, przypisany oskarżonemu czyn był bezprawny, a stopień jego społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy. Czyn zaś oskarżonego charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Za taką oceną przemawia przede wszystkim fakt, że oskarżony swoim działaniem stworzył potencjalne zagrożenie w ruchu drogowym, z uwagi na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

Przy wyborze rodzaju i rozmiaru kary, jak również przy orzekaniu o rodzaju i rozmiarze środków karnych Sąd baczyl, aby były one współmierne do wagi i okoliczności popełnionego czynu oraz do stopnia naruszonych przez oskarżonego dóbr prawnie chronionych. W związku z tym, przy wymiarze oskarżonemu **P. S.** kary zasadniczej, jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, w tym za tożsame czyny, ale też uwzględnił stopień intoksykacji alkoholowej jego organizmu w analizowanym przypadku (0,46 mg/l, 0,48 mg/l, 0,39 mg/l i 0,34 alkoholu w wydychanym powietrzu) oraz fakt poruszania się samochodem w godzinach porannych (04:45) kiedy jest małe natężenie ruchu, ale także przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu (jakkolwiek nie należy go przeceniać w aspekcie ujęcia sprawcy niejako na „gorącym uczynku”). W aspekcie powyższego, w ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, a także spełni oczekiwane rezultaty wychowawcze i zapobiegawcze, oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonego **P. S.**. Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony był uprzednio karany za podobne czyny na kary o charakterze wolnościowym, Sąd uznał, że jedyną adekwatną karą może być tylko kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym na wskazanym poziomie. Brak jest bowiem podstaw do postawienia w stosunku do oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć však należy, iż kara wolnościowa, którą uprzednio Sąd starał się oddziaływać na oskarżonego, nie odniosła pożądanego rezultatu. Reakcją oskarżonego na ustawowy nakaz trzeźwości w ruchu była świadoma decyzja o kierowaniu samochodem w stanie znacznej nietrzeźwości. Oceny tej nie zmienia fakt przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, skoro oskarżony został ujęty "na gorącym uczynku" przez funkcjonariuszy Policji, więc jego przyznanie się potwierdziło jedynie bezsporny materiał procesowy. W ocenie Sądu dalsze pozostawienie

oskarżonego na wolności rodzi ryzyko, iż po raz kolejny, zdecyduje się na jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości stanowiąc realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego. Nadto, w przypadku osoby sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności nie jest możliwe warunkowe zawieszenie wykonania powyższej kary. Zauważyć należy, iż działanie oskarżonego wyrażające się w popełnianiu kolejnych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji budzi realną obawę, iż **P. S.** jest bezkrytyczny wobec swych czynów i przede wszystkim nie zdaje sobie sprawy jakie mogły być konsekwencje jego nieprzemyslanego zachowania.

W przypadku skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. sąd obowiązany jest w oparciu o treść art. 42 § 3 k.k. orzec zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów dożywotnio, chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Mając na uwadze poziom alkoholu w organizmie oskarżonego, uprzednią karalność za tożsame czyny, jak również okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu, uzasadnione jest twierdzenie, iż oskarżony stwarza rzeczywiste zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego i przemawia to za pozbawieniem go uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi dożywotnio. Podkreślić w tym miejscu należy, iż Sąd miał na uwadze, że poruszanie się pojazdami mechanicznymi, ale też innymi pojazdami pod wpływem alkoholu stwarza faktyczne niebezpieczeństwo dla innych użytkowników dróg, albowiem osoba jadąca pojazdem w stanie nietrzeźwości ma ograniczoną możliwość postrzegania oraz ograniczoną zdolność reagowania na zmieniającą się w sposób dynamiczny sytuację na drodze, wzrasta zatem ryzyko nieprzewidzianych zachowań kierującego. Zważywszy na powyższe, zasadnym jest pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi dożywotnio, albowiem oskarżony nie zważając na orzeczenie sądu stanowiące ostrzeżenie i niejako szansę na rozpoczęcie życia w zgodzie „z literą prawa” bez żadnej refleksji ponownie prowadził samochód po spożyciu alkoholu. W ocenie Sądu nie ma natomiast podstaw do stwierdzenia, że zachodzi w tym przypadku szczególny przypadek, który świadczyłby, że należy dać jeszcze oskarżonemu szansę. Wykluczenie oskarżonego z ruchu drogowego dożywotnio, jako notorycznie niezdiscyplinowanego uczestnika, naruszającego podstawową zasadę bezpieczeństwa ruchu drogowego, a mianowicie wymóg trzeźwości, będzie stanowiło dla niego dolegliwą represję. Toteż zdaniem Sądu, wyżej wymieniony środek karny uwzględnia w sposób należyty okoliczności popełnienia przedmiotowego przestępstwa, jest adekwatny do stopnia stanu nietrzeźwości oskarżonego oraz rangi naruszonych przez niego norm prawnych.

Ponadto, Sąd orzekł na podstawie art. 43a § 2 k.k. środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych, które zasądził od oskarżonego **P. S.** na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego **P. S.** na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków kwotę 100 złotych uznając, że oskarżony jest w stanie ponieść je bez uszczerbku dla swojego utrzymania.

Na wydatki te złożyły się:

opłaty przewidziane za udzielenie informacji z rejestru skazanych w wysokości 30 złotych na podstawie art. 618§1 pkt 10 k.p.k., a także §1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 roku, poz. 861),

ryczałt za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 złotych i w postępowaniu sądowym w wysokości 20 złotych na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. i §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (j. t. Dz. U. 2013, Nr 663).

Opłatę w wysokości 120 złotych wymierzono na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Sąd obciążając oskarżonego w całości opłatami i obowiązkiem zwrotu wydatków miał na względzie jego sytuację rodzinną, osobistą i wysokość osiągniętych dochodów.